

A NEMZETÁLLAMI BANDÁZÁS VÉGE

Bár, mint utóbb kiderült, a magyar kormány diplomáciai úton megüzente a hozzáközelálló külföldi politikai, gazdasági és sajtótényezőknek, hogy „a Fidesz győzelme garantált, sőt a kétharmad sem zárható ki”, mégis meglepetést okozott, hogy az ellen-

zék – összességében – mintegy 100 ezer szavazattal többet kapott a kormánypártnál. A jobboldali és szélsőjobboldali körökben az is csalódást okozott, hogy a győzelem nem a Fidesz újrázó képességének volt köszönhető – leszámítva a gyanítható csalásokat –, ha-

nem az ellenzék megosztottságának. Ennek megfelelően április 8-a után Orbán Viktor olyan figyelmeztetéseket kapott, hogy a kockázatok, ami elé a Fidesz a jövőben néz, csak növekedni fognak.

Folytatás a 2-3. oldalon

A NEMZETÁLLAMI BAND

A nemzetközi térben ugyanakkor azok is csalódtak a végeredményben, akik nem kívánták Orbán újabb győzelmét, bár eleve látták, hogy tulajdonképpen alternatívája ennek nincsen, mert ha az ellenzék mégis győzni tudna, kormányzati (koalíciós) összhangra képtelen lesz. Ráadásul Orbán szélsőségei – karöltve a teljesen orbanizált erőszakszervezetekkel – rövid úton és könnyen megbuktathatnák a demokratikus kormányt; lásd 2006-2007 vonatkozó tapasztalatait.

Haragban a világgal ...

Ha csak a fenti megfontolásokból indulunk ki, a Fidesz politikai dominanciája egyértelmű: nincs még egy ilyen rendpárti módon szervezett erő a magyar politikai arénában, amely ráadásul élvezi is az olyan helyzeteket, amelyek demokráciákban tiltott eszközök és módszerek után kiáltanak, ugyanakkor semmilyen gátlás sem korlátozza cselekedeteiben. Ám vannak más megfontolások is, s azok, akik szeretnék az orbáni korszak végét siettetni, egy ideje okkal hozakodnak ezekkel elő. Az elsődleges ilyen szempont egyértelműen biztonsági, s főként Washington számára okoz egyre nagyobb fejfájást. Bár Trump megjelenése a Fehér Házban sok tekintetben leszűkítette az Egyesült Államok mozgásterét, már most látszik, hogy az ország gazdasági

érdekeit mélyen sérti a katonai nyomásképtesség csökkenése, s nem csoda, hogy a kormányzat igyekszik ezen változtatni. Nem véletlen, hogy a NATO szerepének korábbi megkérdőjelezése lekerült a napirendről, a sorok összezarása Oroszországgal szemben pedig példátlan méreteket öltött. A Baltikum, Lengyelország, Románia katonai szerepe Washington és a NATO oldalán új dimenziókat ka-

pott, Csehországban ma már prioritást élvez az orosz hírszerzési manipulációk felderítésének ügye és az orosz beavatkozás megfékezése. Szlovákia pedig inkább meghúzza magát s igyekszik nem gátolni a vonatkozó nyugati lépéseket. Kelet-Európa súlya ismét megnőtt az összeurópai biztonság szempontjából, a NATO stratégiákban pedig azt követően, hogy Recep Tayyip Erdoğan politikai

kalandorsága miatt a szervezet gyakorlatilag elveszítette Törökországot, Kelet-Európa fontossága megkétszereződött. Eközben a magyar kormány egyre nyíltabban áll Moszkva oldalára, s nem kétséges, hogy készséggel kiszolgáltatna neki minden olyan információt, melyekhez – NATO-tagként – egyébként okkal hozzájuthatna. Csakhogy ilyenekhez egy ideje már nem juthat hozzá. Washingtonban nyíltan megfogalmazott érvek hangzanak el nap, mind nap, hogy ez a helyzet nem tolerálható, s fontolgatják, mikor jön el az a pillanat, amikor lépni kell. A magyar kormány ugyanakkor nem látszik változtatni az eddigi politikán, ám lássuk be, ha akarna ilyesmit, akkor sem tehetné már meg. Vannak helyzetek, amelyek még a politikában sem visz-

A 2010–2018 közötti nyolc évben a magyar politika a leépülő demokráciáról, a jogtiprások legitimációjáról szólt. A nemzetközi közösség, lássuk be, bár aggódva figyelte a fejleményeket, de végül is elfogadta: ha a magyarok mindenáron ártani akarnak maguknak, tegyék, s részesüljenek a fájdalmas következményekben.

DÁZÁS VÉGE

szafordíthatók, különösen nem, ha egy politikai erő szövetségei nélkül marad, minthogy elvesztett a vele szembeni teljes szövetséges bizalom. Az igen jó taktikusnak tartott Orbán egy dolgot kihagyott a számításból: a Nyugat számára a magyar különutasság stratégiai fenyegetést jelent, Oroszország számára viszont ez a különutasság csak taktikai és pillanatnyi előnyökkel bírt. Az orosz-ukrán konfliktus idején még jól jött Putyinnek az európai szélsőjobbal kollaboráló Orbán, ám egy kiszélesedő nyugat-keleti hidegháborús konfliktus küszöbén, az egyébként összes korábbi szövetségét elvesztő Magyarország már egyre csekélyebb jelentőséggel bír. Nem így a Nyugat számára, melynek ebben a konfliktusban nagyobb szüksége van és lesz az egységre, mint valaha. A 2010-2018 közötti nyolc évben a magyar politika a leépülő demokráciáról, a jogtiprások legitimációjáról szólt. A nemzetközi közösség, lássuk be, bár aggód-

va figyelte a fejleményeket, de végül is elfogadta: ha a magyarok mindenáron ártani akarnak maguknak, tegyék, s részesüljenek a fájdalmas következményekben. 2018 után viszont már egy olyan korszakba lépett a világ, melyben a Nyugat belső kohéziója, biztonsága és a transzatlanti kapcsolatok újult megerősítése vált nélkülözhetetlenné. Az Orbán által oly gyakran magasztalt nemzetállami bandázás, a külügyi praktikák már az uniót, s ezen keresztül a transzatlanti biztonsági rendszert veszélyeztetik. Ezt ismerték fel Washingtonban és Brüsszelben, Párizsban és Berlinben. És ezt ismerte fel az a befolyásos nyugati sajtó is, melyet egyetlen egy vezető politikus sem hagyhat figyelmen kívül, és amely ma már olyan hangon ír Orbán Viktorról, mint ahogyan egykoron Slobodan Miloševićről és Nicolae Ceaușescuról írt.

Ara-Kovács Attila
a DK elnökségi tagja
a Külügyi Kabinet vezetője

Kányádi Sándor emlékére

Már erdélyi – kolozsvári – gimnáziumi éveimben is nagyon nagyra tartottam. Ha képes lennék elvakultan rajongani valakiért, érte talán megtettem volna. Így "csak" becsültem őt, nem kicsit. Egyik versének pár sora adott erőt nekem, amikor szakmai és magánéletem padlót fogott, és sikerült is rendbe hozni mindkettőt. Ugyanennek a versnek utolsó szakasza egyben a magyar irodalom talán legtömörebben megírt több mint szerelmes vallomása, már-már az örök szerelem egyszerű, mégis szinte betarthatatlan receptje. Köszönöm, hogy segítettél nekem, és segítesz most is, hinni abban, amiben egyre kevesebben hisznek, mégis igaz. Építeni kell ma, magunkat, azt, amiben hiszünk, hiéba rombolják álmainkat-vágyainkat nappalok szüntelen háborúi. Bölcs szavaid örökre élnek bennem, ahogy te is. Tegezőviszonyban voltunk, hiszen mikor bejöttél hozzánk magyarórára a kolozsvári Brassai unitárius líceumba, mindenkit tegettél, s elvártad a tegezést tőlünk is, taknyos 14 évesektől, te, a már akkor is legenda.

Isten veled, Kányádi Sándor!

Bár tőlem sosem távozol, legfeljebb amikor már én is megyek.

Marton Levente

Felemás őszi ének

Építsd föl minden éjszaka
Építsd föl újra s újra
Amit lerombol benned
Nappalok háborúja
Nevetségesen ismerős
Minden mit mondtam s mondok
Nehéz nyarunk volt, itt az ősz
S jönnek a téli gondok

Ne hagyd kihunyni a tüzet
A százszor szétrúgottat
Szítsd a parazsat, nélkülöd
Föl újra nem loboghat
Nevetségesen ismerős
Minden mit mondtam s mondok
Nehéz nyarunk volt, itt az ősz
S jönnek a téli gondok

Már csak magamat benned
És magamban téged óvlak
Ameddig célja volna még
Velünk a Fönnvalónak
Nevetségesen ismerős
Minden mit mondtam s mondok
Nehéz nyarunk volt, itt az ősz
S jönnek a téli gondok

A Demokratikus Koalíció országgyűlési képviselőcsoportja – 2018

VADAI ÁGNES
frakcióvezető-helyettes
a Honvédelmi Bizottság alelnöke

GYURCSÁNY FERENC
frakcióvezető
pártelnök

ARATÓ GERGELY
frakcióvezető-helyettes
az Országgyűlés jegyzője

GRÉCZY ZSOLT
frakciószóvivő

HAJDU LÁSZLÓ

LÁSZLÓ IMRE

OLÁH LAJOS
az Európai Ügyek Bizottságának alelnöke

SZÉKELY SÁNDOR
a Szolidaritás Mozgalom elnöke

VARJU LÁSZLÓ
a Költségvetési Bizottság elnöke

SEBIÁN-PETROVSZKI LÁSZLÓ
frakcióigazgató

A Demokratikus Koalíció képviselői csak az eskütétel idejére
jelentek meg az ülésteremben, és egy mondattal kiegészítették
a hivatalos esküszöveget:

*„Minden törekvéssel azon leszek, hogy
helyreállítsuk a Köztársaságot, és új demokratikus
Alkotmányt adjunk Hazának!”*

Orbán hatalma megingathatatatlannak látszik. De csak látszik...

Májusban Orbán Viktor Brüsszelben járt, ahol az Európai Néppárt elnökével, valamint a Néppárt Európai Parlamenti frakciójának vezetőjével tárgyalt, szolt a hivatalos bejelentés. A hír látszólag érdektelen, valójában azonban nagyon lényeges eseményekre utal. Kevesen emlékeznek ugyanis arra, hogy nem sokkal korábban, március 20-án Budapesten járt Manfred Weber, aki frakcióvezetői minőségében tárgyalt Orbánnal. Ezt követően a magyar miniszterelnök beismerte, hogy a Fidesz nem tartozik a Néppárt fő vonulatához, de szerinte ez egy nagy politikai család, amelyben ők is elérik.

Amit lehet, hogy a magyar miniszterelnök így gondol, de a néppárti frakción belül egyre kevesebben gondolják ezt így. Kívülről is jól láthatóan folyamatosan nő azoknak a néppárti képviselőknek a száma, akik szerint a Fidesz nem való a frakciójukba, a Fidesz politikája egyre inkább sérti azokat az értékeket, amelyekre az Európai Néppárt

van a veszéllyel, s igyekszik óvatosan lavírozni. Miközben itthon egyetlen percre sem áll le EU ellenes retorikájával, a Fidesz képviselői az Európai Parlamentben a szavazások során rendszeresen megszavazzák azokat a jelentéseket, amelyeket aztán itthon elfogadhatatlannak neveznek. Vagy pedig egyszerűen tartózkodnak, de nyíltan nem

Európai Unióból való kilépés, hanem az Európai Uniónak az ő politikai szándékainak megfelelő átalakítása. Nagyon világosan kell látnunk, Orbán hatalma ma Magyarországon megingathatatatlannak látszik. De csak látszik. Van ugyanis két nagyon fontos „eszköz” a demokratikus ellenzék kezében. A jövő évi EP-választásokon az lesz a legfőbb cél, hogy megakadályozzuk az Európai Unió előbbiekben említett átalakítását. Azt kell elérnünk, hogy a Fidesz minél kevesebb, a DK és a demokratikus ellenzék többi pártja minél több képviselői helyhez jusson. A remélhetőleg sikeres EP-választásokat pedig követik az önkormányzati választások, ahol pedig az lesz a legfontosabb feladat, hogy ne engedjük hatalomra jutni a Fidesz, a kormány, Orbán elvtelen kiszolgálóit.

Azt kell elérnünk, hogy a a jövő évi EP-választásokon a Fidesz minél kevesebb, a DK, és a demokratikus ellenzék többi pártja minél több képviselői helyhez jusson. A remélhetőleg sikeres EP-választásokat pedig követik az önkormányzati választások, ahol pedig az lesz a legfontosabb feladat, hogy ne engedjük hatalomra jutni a Fidesz, a kormány, Orbán elvtelen kiszolgálóit.

párt épül. A Néppárt őszi kongresszusára előkészületben van az a javaslat, amely a Fidesznek a pártcsaládból való kizárását, illetve tagságának a felfüggesztését javasolja. Aligha lehet csodálkozni ezen, hiszen mára már a nemzetközi sajtó is nyíltan bírálja a magyar kormányt körülvevő, és a miniszterelnök legközelebbi családi kapcsolatait is érintő korrupciós ügyeket. Amikor vezető német, angol és amerikai lapok, televíziós társaságok tárgyalják a magyar kormány gyűlöletkeltő, idegenellenes politikáját, az emberi jogok korlátozását, a civil szervezetek titkosszolgálati eszközökkel történő megfigyelésének tervét, a „Stop Soros” törvényjavaslatot, amikor világhírű értelmiségiek követelik Merkel asszonytól, hogy ítélje el világosan az orbáni politikát, s általában a magyar kormány erőteljes jobbrátolódását, akkor nyilvánvaló, hogy a tényleges konzervatív értékeket őrző, képviselő politikusok felemelik a hangjukat, s világos mondatokban határolódnak el Orbántól, a Fidesztől, az illiberális állam zűrzavaros filozófiájától. Orbán természetesen tisztában

mernek szembe menni saját frakciójuk politikai álláspontjával. Ugyanakkor Orbán nem is titkoltan arra tesz kísérletet, hogy a 2019-es EP választások során többséghez segítse azokat a Néppárton belüli pártokat, illetve csoportosulásokat, amelyek szimpatizálnak az ő politikai nézeteivel, s amelyek egyelőre kisebbségben vannak. Orbán pontosan tudja – és ezt nekünk is tudomásul kell vennünk – hogy Európában vannak olyan konzervatív politikusok, csoportok, amelyek késznek mutatkoznak a menekültügy hamis, sőt aljas politikai felhasználására a választási győzelem érdekében. A magyar miniszterelnök ma arra készül, hogy ő legyen a gyűlöletpolitika, az idegenellenesség európai vezetője. Orbán már ma is az egyik legszélsőségesebb európai politikus, aki, ha politikai érdeke úgy kívánja bármikor nyíltan összekacsint az európai radikális jobboldallal. És nemcsak a menekültügy, hanem a családpolitika, a „keresztény Európa védelme”, és általában az autoriter, diktatúrába hajló kormányzás tekintetében is. Éppen ezért Orbán legfőbb politikai célja nem az

Niedermüller Péter
a DK alelnöke
európai parlamenti képviselő

VÉGVÁRI TÜSTÉNKEDÉS FOGYATKOZÓ VÁRNÉPPEL

Jászberény VÁR(osi) Önkormányzat Vitézi-testülete 2018. május 16-i várgyűlésén tárgyalta a 2017. évi költségvetési beszámolót Szabó várkapitány előterjesztésében, közte a német birodalmi forrásokból megvalósult végvári felújításokat, no meg azt, hogy meddig jutottunk ebbéli tüsténkedésünkkel. Nézetem szerint odáig, hogy a “zsold” nem éppen szerencsés hovafordítása okán kevésbé számíthatunk hasonló mértékű adományokra, miközben elszivárog a végvár fiatal népe.

Rögtön a közepébe vágok abban a reményben, hátha kedvet kapsz a jászberényi végvári vitézi élethez, vagy éppen csak bepilantani kívánsz a feneketlen bugyellárisba egy elárvultan rebbelis vitéz kalauzolásával. Feneketlen a bugyelláris, mert nincs az az adomány- és adómennyiség, amit ne tudna elnyelni. A várkapitány hirdeti, hogy a jó kapitány gondosságával jár el, mégis olyan zsíros megbízásokat ad – most éppen pl. a Kígyó utcai népművészeti értékeket őrző kispaszti emlékház felújítására –, amit mástól aligha kaphatna meg a szerencsés nyertes. Na de most van pénz. Jön bőven az elátkozott és idegen népektől rettegő EU-birodalmi központtól, ami persze jár nekünk, hiszen Európát védjük immár ezer éve. A várzárszámadást szemlélve aligha tagadható, hogy a jászberényi végvárfejlesztések zöme is a birodalmi forrásoknak köszönhető. És milyen érdekes, vagy több mint érdekes, hogy bár Európa védelmezőinek szerepében tetszelgünk, a védendő értékben nem jutunk közös nevezőre a megvédelmezett európai polgárokkal. Ők, egyre többször azt hangoztatják, nem tartjuk be az “EU-klub”

vitézi illemkódexét. Végvárkormányzatunk meg azt mondogatja, hogy éppen ők tévelyedtek el a keresztény nemzetek Európájától. De ha így esett, akkor mit és minek is védünk – mi, vitézek? Vagy szimplán csak a zsold számít? Messzebbre nem eveznék itt, inkább utalnék arra, hogy a most újfent megerősített végvárfőköormányzó részéről csökken a “zsold”. És ez a második trend, amit a jövőben bizonyosan csökkenő EU adományok mellett illene figyelembe venni a vár(osi) költségvetési bevételek értékelése során. Merthogy én azt állítottam, hogy középtávon gazdasági recesszió várható, amelyre illene felkészülni jászberényileg (is). Magyarul: csökkennek a bevételeink (a mozdítható vagyontárgyainkat, a családi ezüstöt, közte az ÉMÁSZ részvényeket is értékesítettük már) miközben a kiadásaink (a szaporodó, növekvő és sokszor azonos területen egymással versengő intézményeinknek is köszönhetően) gyarapodnak. Nos, ezt az egyensúlytalanságot sejtető helyzetet a vár(os)vezetés megfejelte egy 4 milliárdos hitelfelvétellel, amelynek törlesztő részleteit a (végvári) utódok nyakába szóta.

Másként mondva, úgy élünk itt, a Jászság közepén, mintha a végvárak európai támogatásának aranykora örökké tartana. Nincs pénzügyi óvatosság, nincs valós kockázatelemzés arról, vajon mi is vár ránk, de főképpen utódainkra. Amúgy kevés számú utódaink nem is nagyon foglalkoznak ezzel, vagy inkább velünk. Igen, kevés számú, ami újabb sarokpont ahhoz, hogy elmerengjünk végvári munkánk eredményein. A helyzet az, hogy Jászberény egyre fogyatkozó, jelenleg 26 301 főt számláló várnépéből 3604 a 0–14 életév közötti gyermek. Minden 100 főből cirka 14 a gyermeki fő! Ugye milyen ijesztő, ha arra gondolunk, hogy ki védi majd egyszer a végvárat?! És még ijesztőbb, ha egy másik tény is említünk, azt, hogy fiataljaink zöme nem Jászberényben, de még csak nem is Magyarországon képzei el jövőjét. Ha ez sem gondolkodtat el bennünket és nem sarkall arra, hogy másképpen vigyük közügyeinket, akkor mi? Hozzáteszem, hogy a 3604 gyermeki főből 579 fő rászoruló gyermek, a vár(os) statisztika szerint is. Figyelem! Jászberényben minden hatodik gyermek rászoruló! Mi lehet a kisebb jász településeken?! Ki vitathatná el tőlük azt a jogot, hogy a nyugat-európai jobb életbe törekedjenek? 2004-es álmunk az volt, hogy itt is igazi Európát teremtsünk, és ezzel itthon tarthatjuk, vagy legalábbis hazavárhathatjuk gyermekeinket. Úgy tűnik elbuktuk a küzdelmet. Reményünk lehetne, hogy a demokráciában, végül mindig megleglik a jó megoldást – az összes rossz lehetőség kipróbálása után. Mondom, a demokráciában, ám a végvárakban aligha.

Gedei József

elnök, DK Jász-Nagykun Szolnok 1. vk.
DK-önkormányzati képviselő, Jászberény

Dunaújvárosi csemegék

Már kijelenthetjük, hagyománnyá vált, hogy a Demokratikus Koalíció alapszervezetei és a DK számos vezetője, parlamenti és EP-képviselője az ország minden pontjából tavasszal Dunaújvárosba sereglenek, egy vidám, főzéssel és játékokkal eltöltött napra, amely idén épp az Európa napra esett.

Madeleine, a francia sikk

Manapság, a globalizáció korában szokás azt mondani, hogy minden mindennel összefügg. Ez modern korunk fontoskodása. Régen is minden összefüggött mindennel, így például az is, hogy miután 1733 szeptemberében a lengyelek királyuknak választották Stanislaw Lezczynskit, alig egy hónappal később még egy királyt választottak, III. Ágost személyében. A csapodár lengyel királyválasztási szokásoknak váratlanul nagy hatása lett az egyetemes gasztronómia fejlődésére, hiszen ellenkirály hiányában Stanislaw Lengyelországban marad, és nem járul hozzá Madeleine megszületéséhez. Így azonban menekülőre fogta, és meg is érkezett apósa, XV. Lajos francia király országába, ahol megkapta Lotharingiát. Stanislaw itt egy csodás barokk várost – Nancy – építtetett, hogy kitöltse megüresedett óráit. Egyszer valami különös édességgel találkozott, amit egy helyi cseléd lány, bizonyos Madeleine sült. Improvizálva készült ez a sütemény, amelynek citromos – akkoriban nagy egzotikum! – illata egyből elcsavarta a volt király fejét. Mivel a süteménynek neve nem volt, ugyan-

is Madeleinnek arra már nem jutott ideje, így ő maga lett a névadó. A madeleine azóta a törekény francia sikk legmagasabb szintű földi inkarnációja, a zen európai megfelelője, ehető bölcsék köve. Elkészítése roppant egyszerű, mindössze a sütési idő hihetetlen rövidegét kell komolyan venni, illetve venni kell egy speciális formát, mivel csak az nevezhető madeleine-nek, ami a nyújtott kagylóformában sül ki. Hogy ez a forma hogyan került a Nancy városabeli Madeleine keze ügyébe, azt nem tudjuk, lehet, hogy korábban egész más célt szolgált, de ma már senki sem meri másra használni. Elkészítése során 3 egész tojást és 90 gr cukrot kemény habbá verünk. Ehhez legalább 4-5 perc kell, elektromos habverővel. Beforgatunk 150 gr lisztet, majd beleöntünk 100 gr olvasztott vajat. Végezetül citromhéjat reszelünk bele. A formákba kanalazzuk, és 200 fokban laza 8 perc alatt megsütjük. Esetleg 10 perc alatt, de 12 percnél semmiképp se tovább. Ennyi. Proust híres, Az eltűnt idő nyomában című regényében az író attól kezd vissza-visszanyúlni emlékezetébe, hogy megkóstol

egy ilyen süteményt, és eszébe jut, hogy gyerekkorában lime-sziruppal meglocsolt madeleine-t evett. Kövessük a példáját. Ha híres regény lesz a vége, abból se lesz baj.

Marton Levente

dk hírek

KEDVES OLVASÓINK!

Lapunk a nyári hónapokban a szokásos módon 4 oldalas pdf-ben jelenik meg, hogy szeptembertől ismét nyomtatott változatban, felfrissítve és bővített, exkluzív tartalommal jelenjék meg, saját honlappal és Facebook-csoporttal kibővülve.

Mentsük meg a **Nagy Imre** szobrot!

Demokratikus
Koalíció

IMPRESSZUM

Kiadó: DÉKÁ Kft. 1132 Budapest, Victor Hugo u. 11–15.
ISSN 2498-5414 (Nyomtatott)
ISSN 2498-5406 (Online)

Felelős szerkesztő: Marton Levente
Felelős kiadó: Varju László
Telefon: 06-21-300-1000 • Email: info@dkp.hu

Demokratikus
Koalíció

www.dkp.hu
facebook.com/dk365